

Het Goud van Maximiliaan

Een verhaal van Christian Deterink

Deel 1: Miramar Mansion

I. De erfgenaam

Alhoewel David Webster al vele malen de villa van zijn oom had bezocht, werd toch weer verrast toen hij toch weer overweldigd door het majestueuze uitzicht vanuit de grote panoramaramen in de woonkamer op de weidsheid van de Stille Oceaan. De villa, Miramar Mansion, was op een spectaculaire plek bovenop de rotsen gebouwd en hier had je niet alleen een spectaculair zicht op de zee, maar kon je ook prachtig zien hoe 100 meter beneden je de woeste golven zich stuksloegen op de grillig gevormde en massieve rotswanden.

Dat zijn oom deze villa op juist deze plaats had laten bouwen, op een verlaten plaats aan de kust circa twintig kilometer ten noorden van San Fransico, verbaasde hem niets. Het gebouw was, zoals gezegd, op de uiterste grens van het land gebouwd en niet alleen op de rotswand, maar daar ook enigszins overheen, alsof het reikte naar iets dat nog verder weg lag. Het weerspiegelde volgens David de tomeloze ambitie die zijn oom, de beroemde en beruchte C. Sterling Dench, nog steeds kenmerkte en die hem tot een van de succesvolste ondernemers van de Verenigde Staten maakte. Het zicht op de eindeloze voortrollende golven, die zich tegen de rotswand te pletter sloegen, leek te zijn bedoeld om eenieder te herinneren dat, hoe hoog je ook bent gestegen, je altijd op je hoede moet zijn voor mensen die je proberen onderuit te halen en te vernietigen. Net zoals de oceaan het hier uiteindelijk van het land zou winnen en de rotswand, met dat landhuis op haar top, zou verzwelgen. Het zicht op de enorme uitgestrektheid van de Stille Oceaan kon je ten slotte misschien wel beschouwen als een eeuwigdurende herinnering dat je altijd een zo open mogelijke blik moest houden op de wereld om je heen.

David wendde zich van het panoramaraam af en besepte glimlachend hoe speculatief zijn aannames eigenlijk waren. Al zijn getheoretiseer ten spijt over de villa, had zijn oom zich er nooit over uitgelaten, voor zover hij wist. Het kon evengoed zo zijn dat zijn oom de villa alleen had gebouwd op deze plek om de enige reden dat het er eenzaam en verlaten was. Misschien was dat ook wel plausibeler, want zijn oom was allesbehalve een 'mensen-mens', zoals zijn moeder Maisie zo vaak gezegd had.

David slenterde doelloos door de minimalistisch ingerichte woonkamer, voor de zoveelste keer proberend zich niet te ergeren dat zijn oom zoals gebruikelijk eindelijk op zich liet wachten. Bij de dranketafel schonk hij zich, meer om maar iets te doen te hebben dan iets anders, een bodempje van het een of ander in in een peperduur kristallen glas. Eigenlijk hield hij helemaal niet van sterke drank, in tegenstelling tot zijn oom, maar toch had hij nooit geweigerd een klein glaasje mee te drinken als dat zo uit kwam. Etiquette, zo beschouwde het maar. David hief het glas op naar zijn neus en rook de onmiskenbare scherpe brandgeur van een whiskey.

“Johnny Walker Blue Label”, hoorde hij opeens een krakende, maar toch krachtige stem. David schrok en probeerde niet te morsen met zijn glas. Toen hij zich omdraaide, zag hij dat zijn oom in de deuropening van de woonkamer was verschenen, gekleed in de bloedrode zijden kamerjas waarin hij hem wel vaker had gezien. C. Sterling Dench was een lange, magere man met scherpe gelaatstrekken en een priemende blik die alles leek te kunnen doordringen. Hij was een indrukwekkende verschijning; zo iemand die als hij een ruimte binnen trad meteen alle aandacht opeiste. Ondanks zijn gevorderde leeftijd van bijna negentig jaar, leek hij nog nauwelijks te hebben ingeboet aan ‘presence’ en levenskracht. David had zich al meerdere malen afgevraagd of zijn oom misschien wel werkelijk nooit zou doodgaan. Louter en alleen door de dood, die Naamloze figuur met zijn zeis, met alleen zijn wilskracht, de toegang tot zijn huis te ontzeggen.

“Oom Sterling”, zei David.

“David”, zei Dench, in een begroeting waaruit geen enkele warmte sprak; als het sowieso al een begroeting was en geen zakelijke vaststelling, “schenk mij eens een glas in.” Hij was de kamer in gelopen en gaan zitten in zijn vaste fauteuil, een antieke Louis XIV.

David schonk zijn oom snel een glas in, liep naar hem toe om het hem te overhandigen en ging hierna voorzichtig op de bank tegenover zijn oom zitten. Dench liet de whiskey met gesloten ogen door zijn mond spoelen. Toen hij zijn ogen weer opende, viel zijn blik weer op David en zei hij: “David”, alsof hij diens aanwezigheid alweer was vergeten. Maar David wist wel beter, zijn oom ontging niets en deze hele scene diende geen enkel ander doel dan om vast te stellen dat er maar één persoon was hier die bepaalde wat er gebeurde. David wist inmiddels ook voldoende van de grillen van zijn oom, dat hij nu werd geacht te spreken.

“Cochrane vroeg me dat u had gevraagd of ik me bij u wilde melden vanavond”, zei hij snel. Hij bedoelde MacAllister “Mac’ Cochrane, de CFO van Dench Corporation. David had hem de afgelopen twintig maanden dat hij direct onder

hem had gewerkt, leren kennen als een kille, afstandelijke man, bijna alsof hij Dench zelf hierin naar de kroon wilde steken. Cochrane was van het type medewerker dat zich met een grenzeloze loyaliteit voor zijn baas binnen Dench Corporation van loopjongen tot de top omhoog gewerkt. Hij verafgoodde C. Sterling Dench en zou alles voor hem doen, misschien zelfs wel zijn eigen leven geven, zo had David zich op een bepaald moment gerealiseerd. Voor deze man was Dench Corporation geen baan, nee, dit was een levensvervulling.

“Dat heb ik Mac inderdaad gezegd ja”, zei Dench kortaf.

“Hij zei dat u me wilde spreken...”, zei David om de stilte te verbreken.

Dench knikte, “Dat klopt.” Er viel alweer een stilte en alhoewel David wist dat zijn oom hem uit de tent aan het lokken was, zei hij: “Misschien wil u mijn beoordeling met me doorspreken? Daar heeft Cochrane mij al over ingelicht. Hij was onder de indruk van de manier waarop ik de financiële risico’s van de fracking-tak geanalyseerd heb.”

Hij had het over de dossiers waar hij de laatste maanden aan had gewerkt. Dench Corporation was een enorm conglomeraat van bedrijven, waarbij het scheepsvrachtverkeer en de winning van olie de belangrijkste takken waren.

David had een analyse gemaakt van de nieuwste bedrijfstak, namelijk de winning van gas uit de bodem met de zogenaamde ‘fracking’-techniek. Hierbij wordt schaliegas uit de onderaardse steenlagen gewonnen door deze steenlagen hydraulisch te fractureren, te ‘fraccen’. Door een mengsel van water, zand en chemicaliën onder hoge druk de steenlagen in te pompen, ontstaan scheurtjes in dit gesteente, waardoor het schaliegas kan vrijkomen. Dench Corporation had inmiddels geëxperimenteerd met de techniek in Canada en was voornemens haar activiteiten snel uit te bouwen.

“Ik heb Mac’s memo over je gelezen”, bromde Sterling Dench.

“Wat vindt u van de conclusies die ik getrokken heb in mijn rapport?”, kon David niet nalaten om te vragen. Hij had veel tijd en energie in zijn studie gestoken en hierin, naast de financiële aspecten, ook allerlei andere aspecten betrokken, zoals de maatschappelijke gevolgen en de milieugevolgen.

Sterling Dench zette zijn lege glas op een bijzettafeltje en zei: “Ik vond het rapport grotendeels zonde van papier waarop het gedrukt is.”

David’s adem stokte en knipperde verbaasd met zijn ogen. Had zijn oom dat echt gezegd? Hij staarde hem verbijsterd aan.

Dench boog naar voren, zoals hij altijd deed als het er om ging spannen en zei:

“Het staat buiten kijf dat je een intelligente jongeman bent, David. Daar is iedereen het wel over eens: ik, Mac en de professor die je drie jaar geleden cum laude heeft laten afstuderen. Het gaat echter nu om een heel andere vraag: is

deze jongeman die hier nu voor me zit ook geschikt om in de toekomst Dench Corporation te leiden?”

David wilde iets zeggen, maar een heel kleine handbeweging van Dench legde hem het zwijgen op.

“We weten allebei”, ze Dench, “waarom ik je bijna twee jaar geleden onder mijn hoede heb genomen. Als mijn enige resterende familielid ben jij de aangewezen persoon om de erfgenaam te worden van alles dat ik heb opgebouwd. Maar ik heb gezegd dat je eerst zou moeten bewijzen dat je dit waard bent. Daarom heb ik je door Mac laten inwijden in dit bedrijf.”

David knikte. Tot nu toe vertelde zijn oom niets nieuws, want wat hij zei vormde eerder een goede samenvatting van zijn laatste roerige twee jaren. Hij kon zich nog zo die avond voor de geest halen, toen Sterling Dench hem had verteld dat hij hem had uitverkoren als erfgenaam. Hij had toen net zijn studie Natuurkunde op de Universiteit van San Francisco met zijn succes afgerond en was bezig zich te oriënteren op de toekomst. Toen de uitnodiging van oom Sterling om bij hem thuis af te spreken, was hij verbaasd geweest, zo kort na de dood van zijn moeder Maisie.

Natuurlijk kende hij zijn oom al veel langer, want vanaf zijn geboorte was hij een constante aanwezigheid geweest op de achtergrond. Maar tijdens zijn onbezorgde jeugd in de vrijzinnige woongroep waarvan zijn moeder Maisie deel uitmaakte, had Dench nooit overdreven aandacht voor hem getoond. Al snel had David begrepen dat oom Sterling op enige wijze zijn moeder Maisie financieel ondersteunde, maar hij had zich nooit actief met hun levens bemoeid. Hoe duidelijk het ook was dat de strenge en rechtlijnige Dench de losse hippiecultuur waarvan Maisie een onderdeel vormde, verafschuwde.

Oom Sterling kwam pas weer in beeld, toen David er blijk van gaf uit ander hout te zijn gesneden dan zijn moeder, door hoge cijfers te halen op zijn ‘high school’ en zich in te schrijven voor een pretentieuze studie. Maar nog steeds bleef oom Sterling de onbenaderbare miljardair, die in de woorden van Maisie zou sterven in het harnas, waarna alles wat hij had opgebouwd met hem zou ineensstorten alsof het nooit bestaan was. Of misschien was dat wel wat ze hoopte, besefte David. Maar hoe dan ook. Dat Dench hem dus uiteindelijk toch in zijn leven zou toelaten en hem als officiële erfgenaam aanwees en hem een positie als trainee in zijn bedrijf gaf, was dus nogal een verrassing.

“Helaas geeft je rapport er blijk van dat je duidelijk nog niet op het juiste spoor zit”, vervolgde Dench, “Hoe kom je erbij zo diep in te gaan op de mogelijk nadelige gevolgen van het fracking?”

David bracht moeizaam uit: “H-het leek me toch relevant. Je wilt toch als bedrijf weten waar je mee bezig bent, lijkt me. En naar mijn idee is de enorme

milieuschade die het fracking op termijn met zich meebrengt niet te onderschatten.” David voelde zichzelf op stoom komen; “We kunnen onze ogen er toch niet voor sluiten dat deze vorm van gaswinning mogelijk de drinkwatervoorziening voor vele generaties na ons gevaar brengt! Ik bedoel, ik heb de samenstelling bestudeerd van de mix van chemicalien die in de bodem wordt gepompt en ik moet zeggen dat ik erg geschrokken ben. Ik heb daarom geadviseerd om...”

Sterling Dench hield zijn gezicht in zijn handen en onderbrak hem met zachte stem: “Heeft iemand gevraagd om dit advies?”

David hikkelde verstoot; “N-nee, maar...”

“En waarom geef je het dan?”, snauwde Dench, die hem opeens met felle ogen aankeek. David kromp ineen en begreep opeens weer waarom C. Sterling Dench ook alweer gevreesd en gehaat werd door zowel vriend en vijand.

“Dit soort vullis is materie voor de geitenwollen sokken van al die natuurclubs, zoals je moeder die vast gekend zal hebben”, ging Dench door, “maar toch niet voor iemand die serieus straks Dench Corporation moet leiden? Wat denk je toch wel niet, jongen?”

David voelde zich gekwetst door het nogal denigrerend uitgebrachte ‘jongen’, dat hem reduceerde tot de domme kleuter die werd gecorrigeerd door zijn strenge vader. Hij wilde weer wat zeggen, maar wederom gaf zijn oom hem niet de kans. “Mac en ik hadden dezelfde teleurstellende conclusie, die ik toch, hoop ik, niet zal hoeven uitspreken...”

David vroeg zich verward af wat die onverduidelijke conclusie dan wel niet precies was, maar wist ook dat er een veel belangrijker vraag was: wat was de consequentie ervan? Had hij met dit alles echt ... afgedaan als erfgenaam? Zou zijn oom, zijn enige resterende familie in deze wereld na de dood van zijn moeder twee jaar geleden, hem echt verstoten?

“Het is helaas niet anders. Maar tegelijkertijd”, ging Dench door alsof hij zijn gedachten kon raden, “blijf je mijn neef en enig familielid. En dus zal ik misschien wel moeten accepteren dat je anders bent dan ik. Dat je dit bedrijf na mijn dood, waarvan ik voel dat die nu toch echt nadert, anders zou leiden.”

David staarde zijn oom verbaasd aan. Wat was dit? Een toenadering? Een nieuwe opening die hem werd geboden?

“Maar toch”, vervolgde Dench, “vind ik dat je je nog steeds niet voldoende bewezen hebt tegenover me als erfgenaam. Om jou definitief als zodanig aan te wijzen in mijn testament is meer nodig. En ik heb er de laatste dagen over nagedacht wat dat kan zijn...”

Dench liet weer een van die ongemakkelijke stiltes vallen, maar David wist dat hij deze nu juist niet moest proberen te vullen en wachtte af.

“Dat was de reden waarom ik je heb laten komen vanavond”, besloot Dench, “omdat ik heb besloten welke test dat zou moeten zijn.”

“Wat is het?”, kon David zich niet inhouden te vragen.

Dench keek hem strak in de ogen toen hij antwoorde: “Je moet het goud van Maximiliaan voor me terugvinden, David!”

David kon hem alleen maar verbijsterd aanstaren.

Dench glimlachte dun toen hij de verwarring zag die hij had gesticht, “Schenk ons nog eens in, David. En nu niet van die nuchtere bijna lege glaasjes, godverdomme, maar gewoon gevuld tot de rand. Ik heb je namelijk een verhaal te vertellen en dat gaat vrees ik, enige tijd in beslag nemen.”

II. In het hart van de Omega

Het was al diep in de nacht, toen David de koude buitenlucht in wankelde en naar de Bentley liep waarin Rico, de trouwe chauffeur van Dench, hem thuis zou brengen. Hij voelde zich licht in zijn hoofd en hij wist dat dit niet alleen kwam door de ongebruikelijke hoeveelheid whiskey die hij die avond had gedronken. Het had ook, nee: vooral, te maken met alles wat oom Sterling hem allemaal verteld had. Een ongelooflijk verhaal, dat hem vervulde met verwondering en verbijstering, want het wierp licht op een episode uit het leven zijn oom die voordien in het duister gehuld was gebleven, een episode had hem gevormd en die de basis had gevormd voor zijn latere incarnatie als de steenrijke en nietsontziende magnaat C. Sterling Dench. David beseftte dat hij voor het eerst enig zicht had gekregen op het volledige leven van zijn oom.

Van het prilste begin had hij het meeste al wel geweten. Hoe C. Sterling Dench in 1920 in Engeland ter wereld kwam als Christopher Sterling Attlington in het kleine stadje Stamford, Lincolnshire, als het enige kind van Margaret en Roderick Attlington. Roderick ‘Roddy’ Attlington was van lagere landadel en liet zich door iedereen als het even kon als ‘baron’ aanspreken. Dat dit in schril contrast stond met de vervallen staat van zijn landgoed en de deplorabele financiële situatie waarin hij zich bevond, was iets wat hem volledig ontging.

Roderick was een weinig intelligente man met een kwade dronk, die zich een liefdeloos huwelijk met Margaret had laten opdringen, aangezien zij hem voor even uit de financiële zorgen had kunnen brengen. Maar zijn slechte gewoonten, zoals zijn drinkgelagen met vrienden en zijn roekeloze inzetten bij de paardenrennen, zorgden ervoor dat hij al snel weer op de rand van een persoonlijk faillissement kwam te balanceren. Zijn vrouw Margaret intussen wist

dat hij haar vanaf het begin van het huwelijk ontrouw was, maar was een te zwakke persoonlijkheid om daar iets aan te doen. Ze was een bleke en magere verschijning die bij voorkeur in huis bleef en steeds meer kwaaltjes begon te ontwikkelen. Toen haar tweede kind, 10 jaar na de geboorte van haar zoon Christopher, dood werd geboren, kreeg ze een zenuwinzinking die ze nooit meer te boven kwam.

De jonge Christopher was hierdoor gedwongen reeds op jonge leeftijd voor zichzelf te zorgen. Hij was gedwongen snel volwassen te worden en ontwikkelde hierdoor een intense haat en afkeer voor zowel zijn vader als moeder. Op zijn zestiende was de beklemmende sfeer van zijn huis, waar zijn moeder het grootste deel van de tijd in bed doorbracht, hem teveel geworden. Hij vluchtte naar Londen, waar hij drie jaar onder moeizame omstandigheden zijn kost bij elkaar scharrelde. In Londen was hij ook zijn vader opnieuw tegengekomen, de oude baron Roderick Attlington, die ondanks zijn gevorderde leeftijd er diverse maitresses op nahield in de hoofdstad.

De baron stierf enkele jaren later en in ditzelfde jaar besloot de jonge Christopher te emigreren naar Amerika, vooral door de dreiging van alweer een oorlog op het Europese continent, zoals hij zelf beweerde. Zoals zovelen kwam hij aan op Staten Island, waarna hij, wederom net als zovelen, begon aan het opbouwen van een nieuw leven op het 'Nieuwe Continent'.

En hierna kwam de episode, die zo lang in het duister gehuld was gebleven. Want het eerste waarover zijn oom tot deze avond vervolgens over had willen vertellen, was zijn aankomst in San Francisco in 1949, precies tien jaar later. Vanaf dit moment was het snel gegaan. De jonge man (hij was toen 29 jaar oud geweest) had zich onder zijn nieuwe 'nom de plum' van C. Sterling Dench ingekocht in enkele opkomende bedrijven, fortuinen verdiend met zijn beleggingen en had vervolgens hiermee de basis gelegd voor de oprichting van de bedrijven die uiteindelijk gezamenlijk zouden uitgroeien tot Dench Corporation, een wereldwijde conglomeraat met 15.000 werknemers en een geschatte waarde van 10 miljard dollar.

"Die tien jaar tussen 1939 en 1939 waren tegelijkertijd mijn meest miserabele als meest gelukkige jaren van mijn leven", zei oom Sterling, nippend aan zijn whiskey. "Drie jaar lang spaarde ik in allerlei kleine baantjes voldoende geld bij elkaar, voor ik ten slotte begon aan mijn laatste migratie. Eentje over land deze keer, namelijk van de oostkant van de Verenigde Staten naar de westkust. Ik reisde deels per trein, maar ook vaak meeliftend met mensen in auto's en vrachtwagens. Voor alles wilde ik onvindbaar blijven, want zoals je weet was in

dezelfde tijd de tweede wereldoorlog bezig en ik had geen enkele aandrang te worden opgeroepen als soldaat en gedwongen te worden me te mengen in deze dodendans van Hitler, Stalin, Churchill en Roosevelt. Halverwege mijn reis naar het beloofde land kwam ik uiteindelijk Marcus 'Kermit' Dench tegen, en door hem nam mijn leven een andere loop, want ja: Kermit was er ééntje uit duizenden."

David zag verbaasd dat oom Sterling voorwaar moest glimlachen toen die dit vertelde, maar hield zich wijselijk stil.

"Kermit wilde net als ik naar het westen trekken, maar in tegenstelling tot ik, had hij een plan. Kermit wilde, zo zei hij het ook zelf meermalen, de 'Gold Rush' nog eens dunnetjes overdoen."

Oom Sterling verwees natuurlijk naar de Goudkoorts die vanaf halverwege de negentiende eeuw tot een volksverhuizing had geleid van gelukszoekers die in California hun fortuin wilden verdienen. Natuurlijk hadden enkelen inderdaad het geluk gehad een goudader aan te boren, maar voor het overgrote deel van hun, was hun zoektocht niets meer dan een 'boulevard of broken dreams', en een bitter gevecht om te overleven. De hele volksverhuizing had natuurlijk wel geleid tot een snelle groei van het inwonertal van de westkust van Amerika, hetgeen op haar beurt had geleid tot de oorlog met Mexico en de daaropvolgende snelle toetreding van Californie aan de Verenigde Staten, maar dat was een ander verhaal.

"Kermit maakte me deelgenoot van het plan dat hij had gemaakt en ik werd meegesleept in zijn enthousiasme. Hoe kon ik ook anders? We praatten urenlang met elkaar in de volgende dagen. En ik was maar al te blij toen Kermit me uiteindelijk toestond zijn compagnon te worden. En zo reisden we samen met goede moed verder richting het westen. Nog steeds kan ik me die reis met hem van dag tot dag herinneren. We voelden ons beiden zo vol leven, en zo vol energie.

We kwamen uiteindelijk uit in in Sonora; overigens helemaal niet zo ver van San Francisco, hemelsbreed. Zoals je ongetwijfeld weet, David, is dit min of meer in het hart van het gebied waarin men al een eeuw geleden koortachtig heeft gezocht naar goud. En hier begonnen we met onze experimenten.

Ik zal je vermoeien met alle details, maar Kermit had een substantie ontwikkeld, een hoogst giftige vloeistof, die een sterke chemische reactie heeft met goud. Simpel gezegd: het licht erdoor op, bijna op dezelfde manier zoals Neon en Argon doen als je er electriciteit door jaagt. Veel minder heftig natuurlijk, maar het effect is onmiskenbaar, zo goed ben ik het door de jaren wel leren kennen. Je begrijpt natuurlijk inmiddels wel dat Kermit met deze stof goud wilde proberen te vinden. En wel, meer specifiek, in de vele bergriivertjes in de

uitgebreide bosgebieden in de omgeving van Sonora. Het plan was simpel. We zouden onze substantie, die Kermit en ik Midatine waren gaan noemen, ergens stroomopwaarts in een rivier verspreiden. Vervolgens zouden we zelf, een klein stukje stroomafwaarts en bij voorkeur bij een breed stuk in de rivier waarin de stroming minimaal was, de door de midatine oplichtende gouddeeltjes uit de bedding proberen te vissen.

Het was een delicate en moeilijke procedure, dat kan ik je vertellen. Allereerst was het Midatine, zoals ik je al zei, hoogst giftig. Elke aanraking met blote huid of elke inademing kon levensbedreigend zijn. Om die reden waren we genoodzaakt te werken in zware beschermende pakken van het type die men tegenwoordig in kerncentrales gebruikt en gasmaskers vanuit de eerste wereldoorlog op te hebben die we hadden gekocht bij een legerdump. Met een soort grote zeven, zouden we dan vervolgens de rivierbedding uitpluizen, op zoek naar die krengerige geel glimmende korreltjes.

De resultaten waren in die eerste weken en maanden nog bemoedigend. Het waren lange dagen, maar we wisten voldoende goud te verzamelen om een nieuwe en betere uitrusting te kunnen kopen, te voorzien in ons levensonderhoud en zelfs een klein spaarpotje aan te houden. Maar een fortuin vergaren, dat bleek al snel een illusie.

Niet dat we daar echt mee zaten, trouwens. Ondanks het zware werk hadden we het prima naar onze zin, zo met ons tweeen alleen in de wildernis. Het leek wel alsof de hele wereld naar de achtergrond gedrukt was, alsof die niet meer bestond. En naast onze sporadische inkopen in een dorpje in de omgeving, hadden we ook niemand anders nodig dan elkaar. Het waren misschien wel de gelukkigste maanden van mijn leven. "Ik heb nog geen fatsoenlijke klomp in mijn handen gehad, Toph", zei Kermit vaak –hij kortte mijn naam al snel in tot alleen deze ene klinker- "maar toch voel ik me al alsof ik mijn fortuin al heb binnengehaald, zo gelukkig voel ik me..." Ik kon het alleen maar beamen wat hij zei.

Ik moet toegeven dat in die tijd zelfs de nog voortwoekerende wereldoorlog aan ons voorbij ging. Toen we een tijd later in een bar aan de praat raakten met de waard, bleek tot onze verbijstering dat de oorlog was beeindigd met twee angstwekkend apocalyptische bommen die men naar verluid op Japan had gegooid.

Maar intussen kon leventje natuurlijk niet lang goed gaan. Wat we deden was natuurlijk hartstikke illegaal en elke dag weer was er het risico dat we zouden worden ontdekt. Op een bepaald moment waren er verder stroomafwaarts blijkbaar dieren ziek geworden door de vervuiling van het water en een groep

met woedende omwonenden wisten ons vervolgens op te sporen en weg te jagen. Het was een wonder dat we niet gelyocht werden.

Het was niet de eerste keer dat we moeilijken kregen en hierdoor trokken we steeds verder zuidwaarts langs de Rocky Mountains omlaag. Maar hoe verder zuidelijk we kwamen, hoe beperkter ons succes was. De hoeveelheid goud die we wonnen droogde op en hiernaast werd het steeds moeilijker om aan de grondstoffen van ons Midatine te komen.

En zo kwam we ergens in 1947 uit in Utah. Kermit had de hoop opgevat dat we goud zouden kunnen vinden in zijstromen van de Colorado-rivier, of misschien wel de Colorado zelf, die ten slotte toch wel niet voor niets die naam kon hebben, grapte hij.

De omstandigheden waren hier beduidend zwaarder. Hier werkten we niet langer in de beschutting van bossen in een gematigd klimaat, maar in de woestijn en in de volle zon. Onze dikke beschermende pakken stoofden ons, waardoor we fysiek maar in staat waren voor zeer korte periodes te werken, voor we ons ontteden van deze verschrikkelijk omhulling, om te kunnen bijkomen in de schaduw van de rotsen.

En toen, op een dag sloeg het noodlot toe. We werkten in die tijd met name in de vroege ochtenden en avonden, als de zon het minst fel was en er nog net voldoende licht was om het goud te kunnen zich oplichten. Op het heetst van de dag maakten we het ons makkelijk in onze tenten in de schaduw. We lagen juist behaaglijk met elkaar te kletsen, toen er vier mannen te paard op ons af kwamen. Cowboys. Zij waren overduidelijk niet blij met onze aanwezigheid en beschimpten en bespotten ons. We probeerden ons zelf in te houden en ons niet uit de tent te laten lokken, maar het ging al snel van kwaad tot erger. Ik zal niet in detail treden omdat deze te pijnlijk zijn, maar het einde van het liedje was dat de cowboys ons, gekleed in slechts wat ondergoed en op blote voeten de rotsen op joegen, onze tent met alles erin in brand staken en er vandoor gingen met onze paarden. In onze tenten stonden ook onze vaten Midatine, en toen die eenmaal vlam vatten werd alles al snel verzengd in een vuur waarvan we zelfs op tweehonderd meter afstand de hitte voelden.

En daar waren we dan: twee mannen in 'the middle of nowhere' zonder enige fatsoenlijke kleding, zelfs zonder schoenen en beroofd van al onze spullen. Allereerst konden we er de grap nog wel van inzien en we speculeerden over wat de mensen van het dichtstbijzijnde dorp wel niet zouden zeggen als we in onze weinig decente kleding doodgemoedereerd zouden komen aanwandelen. Maar de omstandigheden verergerden snel. We waren genoodzaakt een heel stuk stroomopwaarts te klimmen om water te kunnen drinken, aangezien de hele

benedenloop door ons eigen midatine niet meer veilig was. Maar vervolgens hadden we niets om nog maar een druppel water in te vervoeren.

We hadden natuurlijk bij de rivier kunnen blijven, maar we wisten dat er zoveel vele kilometers stroomopwaarts als –afwaarts geen enkele menselijke bewoning was en dat bovendien de klim over de rotsen voor ons buitengewoon moeilijk ging. Onze enige kans om te overleven was om het binnenland, in te trekken, aangezien daar ergens, niet al te ver weg, de kleine nederzetting Bluff moest liggen.

En zo begon onze afschuwelijke zoektocht dwars door de woestijn. We hadden ingeschat dat we in een halve dag lopen bij Bluff moesten kunnen zijn, maar een volle dag later bevonden we ons in een door God vergeten oord dat we geen van beiden nog herkenden. Het was toen, dat we ons voor het eerst echt zorgen begonnen te maken. We besloten dat we, om te overleven, water moesten zien te vinden en besloten koers te zetten richting de rivier. Maar opnieuw was het lot ons niet welgezind, want de rivier was nergens meer te bekennen. In plaats daarvan kwamen we in een ontoegankelijk gebied doorsneden met canyons die ooit in een ver verleden waren gevormd met water maar die inmiddels gortdroog waren. Kermit suggereerde op de derde dag, toen de wanhoop inmiddels zwaar op ons drukte, dat er misschien beneden in de kloof nog waterbronnen waren te vinden en zo klommen we omlaag, onze voeten open halend aan de scherpe rotsen.

Waarschijnlijk hadden we met deze expeditie en inmiddels in rap tempo uitdrogend, definitief ons eigen doodvonnis getekend, als we niet tijdens die beklimming op die grot waren gestuit.

Van buitenaf was die bijna onmogelijk te zien, omdat de ingang verscholen ging achter een uitstekende rots, maar toch was het een zeer ruime en hoge grot, bijna een soort onderaardse kathedraal, met minstens even hoge zolderingen. En het meest bizarre was, toen we naar binnen strompelden, dat er zich in de grot sporen van menselijke bewoning bevonden. Er stond een ruw in elkaar getimmerde tafel met wat stoelen, en bevonden zich geïnproviseerde slaapplaten en er was, en dat was het belangrijkste, een keuken met een proviandruimte. Koortsachtig onderzochten we de voorraden en al snel dronken we vers water uit grote tonnen en aten we van het gedroogde fruit en het vlees uit blik. Het was een feestmaal en we namen het er goed van.

Maar toen pas daalde het besef in dat wie deze grot ook had ingericht, ook zou kunnen terugkomen. En met onze laatste confrontatie met de vier cowboys hadden we geen al te groot vertrouwen meer in de goedheid van de mens. Om die reden besloten we dat het te gevaarlijk was om in de grot te overnachten. We inspecteerden de omgeving en vonden vrijwel direct naast onze grot een vrijwel

geheel ingesloten vallei met een perfect ronde vorm. Kermit vond de vorm van de vallei iets weg hebben van een omega-teken. Er ontsprong een klein stroompje en in de beschutting van de hoge rotsen bevond er zich zelfs enige begroeiing met bomen en gras. Kermit zei dat waar de grot moest worden beschouwd als onze Alpha, als begin van onze onverwachte redding, de vallei onze Omega was, omdat dit ons tot het einde veilig kon houden. En zo verplaatsten we, nadat ons hadden gehuld in de kleding die we hadden gevonden in de grot, voldoende proviand en water voor enkele dagen naar de vallei en brachten hier onze eerste nacht door.

Onze voorzichtigheid was niet voor niets. Want nadat we drie dagen in ons Alpha en Omega hadden doorgebracht, en we voorzichtig al weer plannen begonnen te maken hoe we onze weg moesten vervolgen, kregen we bezoek.

Het waren drie onguere mannen, cowboys gezeten op drie paarden en nog eens drie zwaarbepakte muilezels met zich meevoerende. Gelukkig kwamen ze 's avonds aan, toen we net kwartier hadden gemaakt in de vallei. Ik kan me nog goed herinneren dat we allebei in paniek waren door hun komst, getraumatiseerd als we nog waren door de verwoesting van ons kamp een goede week eerder. Maar al snel kwamen we erachter dat we ook voldoende redenen hadden om bang te zijn. Want toen we heel voorzichtig diep in de nacht uit onze vallei tevoorschijn waren gekomen om de drie bezoekers te bespioneren, bleek dat de drie mannen heuze boeven waren. Herhaaldelijk declameerden ze dat ze de beruchte Sisters Brothers waren en toen ik veel later nog eens navraag deed, bleek dat dit inderdaad een berucht groepje gangsters was uit die tijd.

Uit de geluiden maakten we op dat ze zich gedrieën rond de tafel hadden gezet en de drankfles niet lichtelijk hadden beroerd. Lallend lieten ze de gebeurtenissen van de laatste dagen de revue passeren, tegen elkaar opbiedend met gruwelijke details. Uit hun verhalen was op te maken dat ze twee dagen geleden een steenrijke grootgrondbezitter in Mexico hadden beroofd van diens volledige goudschat. Ze hadden een bloedbad aangericht in diens ranch, voor ze zich eindelijk toegang hadden kunnen verschaffen tot de kluis. Deze bevatte inderdaad de schat die ze hadden gezocht, een flinke verzameling gouden pesos met hierop de beeltenis van de kortstondige keizer Maximiliaan van Mexico. Ze hadden de gouden munten haastig over drie zadeltassen verdeeld. Vervolgens waren ze, gedekt door het nachtelijke duister, noordwaarts getrokken op hun paarden en met hun muildieren. Ongezien waren ze de grens overgestoken en zo hadden ze uiteindelijk hun schuilplaats weten te bereiken. Het enige wat hun nu restte was zich hier de komende weken gedeisd houden, waarna het vervolgens de bedoeling was dat eenieders zijns eigen weegs zou gaan, naar we aannamen om het fortuin te gaan verbrassen op de door hem gekozen wijze.

Kermit en ik slopen terug naar de vallei en hier beraadslaagden we koortsachtig. Het was duidelijk dat de situatie levensgevaarlijk was geworden. In het duister had geen van de drie mannen nog opgemerkt dat er anderen in hun schuilplaats waren geweest, maar dat zou de volgende ochtend, als ze weer nuchter waren en er meer licht was, vast veranderen. Het kon dan niet anders of ze zouden de omgeving uitkammen en dan ook zeker de vallei inspecteren. We hadden kortom de keuze: deze nacht nog wegvluchten, waarheen dan ook, of de confrontatie aangaan. En we begrepen ook dat vluchten geen optie was, omdat we dan opnieuw hulpeloos in de woestijn moesten gaan rond dwalen...”

David keek zijn oom verbijsterd aan toen hij begreep waar dit naar toe moest gaan en hij probeerde zijn oom te maken, maar deze retourneerde zijn vragende blik met priemende ogen. Er lag iets in die ogen dat David angstig maakte.

“Je snapt het niet”, vervolgde C. Sterling Dench, “Natuurlijk waren Kermit en ik niet gewelddadig. Maar aan de andere kant waren we nog geen week geleden zelf het slachtoffer geweest van geweld, waarna we in hulpeloze toestand waren achtergelaten in de woestijn. Natuurlijk waren de drie gebroeders Sisters niet dezelfde als de vier mannen die ons het leven hadden zuur gemaakt, maar het was te makkelijk om onze woede en frustratie op hen te projecteren. Het waren immers dezelfde brute cowboys, dezelfde harde en gewetenloze mannen. En, ik zal mezelf niet ontzien, ik moest alle moeite doen om Kermit te overreden om datgene te doen dat we uiteindelijk zouden doen.

Maar we deden het. God ja, we deden het. En het liep allemaal verschrikkelijk mis. Ons plan was om de grot in te sluipen, de wapens van de drie boers te bemachtigen en vervolgens om hen in koele bloede, in hun dronkemansslaap, af te maken. Klinkt dat ongelooflijk brutaal of zelfs laf? Maar dan snap je niet dat dit een strijd was op dood en leven. Het was hij of zij, zo simpel was het. En zo deden we wat moest gebeuren. We wisten allerlei een pistool in handen te krijgen, knikten elkaar nog een keer toe, en begonnen toen met onze afrekening.

Met mijn eerste schot doodde ik meteen de eerste broer, die met zijn hoofd over de tafel lag. De kogel rukte een groot deel van zijn schedel weg. Hetzelfde moment had Kermit moeten schieten, maar toen ik opkeek, zag ik dat hij machteloos aan zijn wapen prutste. Het blokkeerde, dacht ik toen, wat een domme pech. Later bleek echter dat hij simpelweg de beveiliging niet van het wapen af had gehaald. Deze totale onwetendheid met vuurwapens zou Kermit de kop kosten, helaas. Want inmiddels waren de twee overgebleven broers in paniek overeind gestommeld. De ene reikte al naar zijn jachtgeweer, voor ik hem met mijn tweede kogel wist te raken. Hij ging zwaar neer, voor mijn aandacht zich verplaatste naar Kermit, die zojuist onderuit werd gehaald door Broer 3 in zo'n body check die je zoveel ziet in het American Football. Alof je wordt

gevangen door een in volle vaart op je af razende trein. Een moment later lag Kermit ruggelings op de grond en werd hij met wilde vuistslagen bewerkt door zijn belager.

Ik vermoed dat ik inmiddels hysterisch wilde en ik rende naar hen toe. Ik probeerde mijn pistool te richten, maar was veel te bang dat ik Kermit zou raken, die machteloos spartelend onder Broer 3 probeerde weg te komen. Toch schoot ik, meer bewust dan onbewust, maar mijn kogel vloog over beide hoofden heen. Dit bracht echter wel Broer 3 tot zinnen, want hij liet Kermit voor wat die was, en vloog mij met met zoveel snelheid, agressie en woede aan, dat ik in paniek een stap naar achteren deed en bijna struikelde over iets, een omver geworpen stoel, of iets dergelijks, daar ben ik nooit meer achter gekomen. Maar in mijn achterwaartse val wist ik toch nog een schot te lossen en die raakte mijn belager midden in zijn gezicht. Daar waar zijn gezicht was, bevond zich opeens een groot gat en het lijf dat me daarna vloerde, was niet meer dat van een woedende, om lijfsbehoud vechtende misdadiger, maar dan van een dode. Ik moet hebben gegild in afschuw voor ik me, inmiddels gedrenkt in zijn bloed, onder het zware lijf had uitgeworsteld. Zwaar hijgend worstelde ik me omhoog en ik zocht wanhopig Kermit. Daar was hij, beduusd op de grond zittend en zijn bebloede hoofd in zijn handen houdend. Ik strompelde naar hem toe en bracht een vraag uit, of hij in orde was. Alles wat hierna gebeurde staat in mijn geheugen gegrift en bezoekt me nog geregeld in mijn kwaadste dromen. Ik herinner me hoe Kermit zich naar me toedraait en lacht, zijn kenmerkende betweterige en enigszins pedante lachje waarmee hij de hele wereld frank en vrije tegemoet treedt. Het lachje waar ik zo van hield. Maar een moment later verkrampt hij en pas als zijn witte hemd zich rood kleurt besef ik dat hij is geraakt. Ik zie de verbijstering in zijn gezicht en een emotie die ik niet van hem ken: onversneden doodsangst.

Onbegrijpend van wat er gebeurd was, draaide ik me om en toen zag ik Broer 2 op zijn buik op de grond liggen in een plasje bloed. Hij had zich net voldoende opgericht om een schot met zijn geweer te lossen en grijnsde verbeten, terwijl hij zwaar hijgend en zwetend over zijn hele lijf probeerde door te laden.

Ik moet hebben gebruld van woede toen tot me doordrong wat hij had gedaan en ik sprong op hem toe om op een afstand van slechts luttele meters een kogel door zijn hoofds te schieten. Die barstte open als een overrijpe vrucht die op de grond uiteen stapt, maar zelfs de gruwel hiervan was niet genoeg om mijn woede te stillen en ik bleef op hem schieten, lang nadat mijn kogels opgeraakt waren. Ik weet niet hoe vaak de haan een lege kamer raakte, voor ik uiteindelijk weer een beetje tot zinnen kwam..."

David staarde zijn oom aan, niet wetend wat hij moest zeggen. Zo net had de man een brute driefvoudige moord bekend, besepte hij tot zijn verbijstering. Wat was er te zeggen? Anders dan misschien:

“En Kermit dan?”

Oom Sterling keek David lang aan en heel even meende David het geblink te zien van tranen, voordat zijn oom zijn ogen neersloeg, “Ach, arme Kermit. Hij was natuurlijk reddeloos verloren. Die ene kogel had zijn lichaam grondig verwoest. Niet dat hij meteen dood ging, alhoewel dat misschien wel beter was geweest. Maar Kermit bleef nog drie hele dagen leven, drie dagen waarin hij bloed ophoeste, zware koorts en ijldromen kreeg. Natuurlijk week ik die drie dagen geen moment van zijn zijde. Ik verzorgde hem zo goed en kwaad als het kan en verliet hem alleen voor hoogstnodige benodigde bezigheden. Het opruimen van de lijken van de gebroeders Sisters, het bereiden van voedsel, het halen van water. Maar drie dagen lang sliep ik geen moment en toen uiteindelijk Kermit stierf, be kroop me ook het gevoel dat ik nooit meer zou kunnen slapen. Dat de slaap iets was, dat was voorbehouden aan de onschuldigen. Dat ik definitief het recht had verspeeld om te mogen slapen.

Natuurlijk zou ik uiteindelijk wel weer slapen, maar tot op de dag van vandaag heb ik nooit meer echt goed geslapen. Heb ik nooit meer zo goed en verkwikkend kunnen slapen als in die gelukkigste jaren van mijn toen, toen ik met Kermit door de outback trok.

Ik had je graag willen zeggen dat Kermit me nog enkele bemoedigende woorden heeft kunnen toevoegen vlak voor zijn laatste adem, maar niets is minder waar. Ik zag in zijn ogen alleen een toenemende angst voor de dood, een wanhoop die me verscheurde omdat ik hem er niet van kon verlichten en zijn uiteindelijke dood vervulde me daarom alleen maar met een intense verbittering.

De dagen erna, ik weet niet hoeveel het er waren, vulde ik met het enige dat me nog van belang toe scheen: het zorgen voor een goede rustplaats voor mijn vriend. Eindeloos was ik in de rotsen aan het hakken, totdat er uiteindelijk iets ontstond als een ondiep graf en het in lakens gewikkelde lichaam van Kermit bedekte ik met een berg stenen die ik van heinde en verre haalde. Natuurlijk lag zijn graf precies midden in de vallei, waar we zovele nachten geleden nog zo zorgeloos hadden geslapen. In het hart van de Omega. De omega, het einde van het Griekse alfabet. En ook het einde van ons leven.

Van de episode hierna kan ik weinig herinneren, anders dan dat ik leefde in een waas, bedekt onder een dikke sluier van verdriet. Ik kan dan ook niet zeggen hoeveel dagen er nog voorbij gingen, voor ik uiteindelijk de moed en kracht had gevonden om mijn weg te vervolgen.

Van de paarden en muilezels waarmee de gebroeders Sisters waren aangekomen, was het leeuwendeel gevluucht en was alleen een muilezel over. Bijna alsof die te stompzinnig was om op het idee te komen weg te gaan. Ik belaadde hem met de loodzware zadeltassen die inderdaad gevuld waren met die schat aan gouden munten, maar die me nauwelijks nog konden interesseren. Al met de tweede set zadeltassen, zakte het arme dier zelfs zonder te lopen bijna door zijn hoeven. Om die reden was ik genoodzaakt van de drie zadeltassen er twee achter te laten in de grot. Naast de muilezel, die ik bepakte met één van de zadeltassen, pakte ik alleen een kleine hoeveelheid proviand en water in. Voor de rest liet ik alles achter en begon ik aan mijn tocht naar de bewoonde wereld. Je zult begrijpen dat ik die bewoonde wereld terug vond uiteindelijk, anders had ik hier nu niet voor je gezeten. Maar het had niet veel gescheeld. Meer dood dan levend wankelde ik uiteindelijk een kleine nederzetting binnen en werd ik gered, min of meer...

De rest van wat er gebeurde, hoef ik je, hoop ik, niet meer te vertellen. Je begrijpt dat ik weg trok uit het gebied en me uiteindelijk vestigde in San Francisco, en vanaf dit moment is mijn verhaal bekend. Ik hoop alleen dat je nu begrijpt waar ik met mijn hele verhaal heen wilde.”

David schrok op en begreep dat oom Sterling dit laatste als een directe vraag stelde en een antwoord verwachtte van hem. Allerlei gedachten en beelden spookten echter door zijn hoofd en hij wist zich niet te focussen.

“Waar begon ik nou mee?”, vroeg oom Sterling vermoeid als een teleurgestelde mentor, “dat ik je een laatste kans wil geven jezelf te bewijzen tegenover mij. En dat is natuurlijk dat ik wil dat je die laatste twee zadeltassen met gouden munten terugvindt.”

David keek zijn oom perplex aan. “Maar hoe word ik geacht die ooit te vinden? U denkt toch niet dat ik helderziend bent?”, vroeg hij ongelovig. Er schoot hem iets anders voor de hand liggends te binnen, “En bovendien, waarom heeft u die zelf nooit meer opgehaald?”

Sterling Dench glimlachte dun, “Dat heb ik geprobeerd. Jaren later, toen ik mijn eerste fortuinen al gemaakt had. In 1956. Ik gunde mezelf de eerste twee weken vakantie van mijn leven tot dan toe en ging dus naar Utah. Ik had een heel team ingehuurd dat me moest helpen: een geoloog, wat avonturiers die het gebied goed kenden, zelfs een Paiute-Indiaan, de stam die hier van oudsher woont. Maar we vonden niets. De grot was onvindbaar, echt spoorloos. Alsof die hele noodlottige episode van jaren geleden niets meer dan een zinsbegoocheling was geweest. Ik was woest en gefrusteerd, niet eens zozeer doordat de rest van de goudschat me onthouden werd –ik was inmiddels al rijk genoeg om zonder te

kunnen- maar vooral omdat me de kans werd onthouden nog eenmaal te rouwen boven het graf van mijn eerste en enige vriend..."

"Marcus 'Kermit' Dench", fluisterde David, "dus u hebt zijn achternaam aangenomen als een soort eerbetoon."

Oom Sterling haalde zijn schouders op alsof hij niet zeker was van zijn beweegredenen.

"En heeft u het daarna nooit meer geprobeerd?", vroeg David.

Sterling keek hem langdurig aan met een bestuderende blik, voor hij antwoordde: "Daar was geen kans meer toe. Al in 1956 was begonnen met de bouw van de Glen Canyon dam in de Colorado-rivier. Nog voor ik de tijd en ruimte vond voor een tweede zoektocht, werd die in 1963 voor het eerst in gebruik genomen en vanaf dat moment begon het water zich achter die dam op te stuwen tot wat uiteindelijk het hedendaagse Lake Powell is geworden. Alle canyons in die omgeving en waar zich ergens nog steeds die grot moet bevinden, zijn dus hiermee opnieuw gevuld met water."

David hapte naar adem, "Wat wilt u zeggen, oom Sterling, dat..."

"Inderdaad", onderbrak Sterling Dench hem ongeduldig, "dat de grot inmiddels onder water moet staan."

David keek hem sprakeloos aan.

"En weet je wat het meest ironische hieraan is?", vervolgde oom Sterling, "Dat op de avond dat ik thuiskwam van het ziekenhuis, om er getuige van te zijn dat jij werd geboren -en jij weet nu ook dat ik het over 26 februari 1980 hebt- ik in de krant las dat Lake Powell zijn definitieve omvang had bereikt. Zeventien jaar had het geduurd voor die canyons om zich helemaal te vullen met water, zeventien jaar waarin de kans op het vinden van de goudschat steeds kleiner werd, en uitgerekend op de dag van jouw geboorte, was Lake Powell helemaal gereed."

David was met stomheid geslagen en bracht uiteindelijk uit, "Maar dan is het toch volstrekt onmogelijk geworden de grot nog ooit terug te vinden? Wat wilt u nu eigenlijk van me?"

"Dat je die twee vervloekte zadeltassen, met hun inhoud, terugvindt, verdomme nog eens aan toe", barstte Sterling Dench opeens uit en hij richtte zich half op uit zijn stoel, "en denk maar niet dat ik niet meen wat ik zeg. Dit is echt je laatste kans om je te bewijzen als mijn erfgenaam. Je laatste strohalm. En als je faalt, wil ik je niet meer kennen en zal ik je niet meer noemen in mijn testament!"

"Ma-maar dit is waanzin!", bracht David heftig uit.

"Genoeg!", brulde Sterling Dench bijna en hij hief een afwerende hand, "Ik heb alles verteld wat ik wilde en nu heb ik genoeg van je! Rico staat al te wachten om je terug te brengen naar de stad." Dench vouwde zijn armen in elkaar als een koppig kind en staarde langs hem heen naar de ombeweeglijke oceaan. David

bedt ond opeens niet meer voor hem. Het was duidelijk, dit gesprek was beëindigd.

En zo bevond David zich dus buiten, terwijl Rico al het portier van de Bentley voor hem geopend hield. De gedachten storden nog steeds door zijn hoofd over alles wat hij had gehoord en nu voelde opeens dat de woede zich in hem opbouwde. Bijna twee jaar van zijn leven had hij opgeofferd om te proberen te voldoen aan de torenhoge eisen van zijn kille en keiharde oom. En nu opeens had hij op deze avond min of meer tegen hem verteld dat hij gezakt was voor de test en hem vervolgens een nieuwe opdracht gegeven die dermate belachelijk en ondoenlijk was, dat hij het niet anders kon beschouwen dan als een kolossale uitgestoken middelvinger. 'Fuck You', dat was eigenlijk in twee woorden samengevat wat Sterling Dench hem in die vier uur dat ze samen waren geweest, had gezegd. 'Fuck you... boy'. *Je bent niet goed genoeg om mijn opvolger te zijn, je verdient het niet.* Ga maar naar Utah om de een of andere schat proberen te vinden die er waarschijnlijk niet eens meer was, als die er al ooit geweest was. En waarvan het totaal onmogelijk was die nu nog te vinden. *Verdwij uit mijn leven!*

Het besef stak hem dat David twee goede jaren van zijn leven had weggegooid voor deze vreselijke man, die pretendeerde zijn oom te zijn, zijn enig overgebleven familie, maar intussen vooral een goede poging deed zijn leven te gronde te richten. Opeens haatte hij zijn oom met een intensiteit die hem verbaasde, en hij draaide zich om en schreeuwde in de richting naar het huis, op de toppen van zijn stem en buiten zichzelf van woede: "Fuck you, Sterling Dench. Fuck you! Ik ga jouw godvergeten schat niet voor je zoeken. En ik peins er ook niet over om je opvolger te worden! Dat gun ik je niet! Nee, ik gun het je dat je alleen en verbitterd sterft! Ik zal lachen als ik nieuws van je dood hoor en dan zal ik naar je graf gaan en er overheen pissen!"

En met die woorden draaide hij zich om, stapte gedecideerd naar de auto en liet zich door een verbouwde Rico weg rijden.

Hij zou Miramar Mansion nooit meer terugzien.

Wordt vervolgd....